

[Thomsen.]

Arbejdere. Knud Korst nævnte det snart berygtede Tal 40 000 Mand.

Det er mærkeligt, forekommer det mig, at nogen tør bestride, at en lavere Kroneværdi vilde betyde ikke alene retfærdigere Forhold, men ogsaa bedre Betingelser for Erhvervslivet og Foretagsomheden. Praktisk talt alle var enige om, at Kronesænkningen i Januar 1933 pustede nyt Liv i Omsætningen. Og det kan selvfølgelig ske igen. De, der vil benægte det, er formodentlig af den Opfattelse, at fuld Guldværdi er det eneste saliggørende. Saadan maa man i alt Fald forstaa visse Konservativer, selv om de ikke rent ud siger det til Landmændene, at det halve af den elendige Smørpris, som Landbruget faar i Øjeblikket, i Grunden var, hvad der kunde tilkomme dem.

En stor Misforstaaelse er det, at vi forvort Vedkommende ikke kan tænke os andet end Kronesænkning. Men det eneste, der til Dato har haft rigtig Betydning over for Landbrugets Rentabilitet, over for Beskæftigelsesspørgsmaalet, er i Virkeligheden den Kronesænkning, der blev gennemført i Januar 1933. Vi siger: Kan Regeringen anvise andre Veje, som fører til Maalet, saa all right. Men endnu er der ikke saa meget som antydning af noget virkelig effektivt, og derfor peger vi paa det, som Erfaringen har lært kan føre os til økonomisk Ligevægt paa en lempelig og retfærdig Maade.

Forholdet er virkelig det, som jeg gentagne Gange har gjort opmærksom paa fra denne Talerstol, at selv om de fremmede Vekselkurser steg med 40 pCt. og Landbrugets Priser dermed tilsvarende, saa vilde et Normalbudget her i København paa 3 000 Kr. kun faa en Merudgift paa ca. 10 pCt.; og det kan ikke være særligt afskrækkende, hvis Tusinder, der nu gaar ledige, kan faa Arbejde derigennem, og hvis de, der er beskæftigede i Øjeblikket, gennem en saadan Foranstaltning kan se Fremtiden i Møde med nogenlunde Sindsro.

Jeg ved ikke, hvad der berettiger den højtærede Statsminister til at insinuere, at Maalet for mig er en Krone af een Øres Værdi. Statsministeren vil i mine Udtalelser baade her og ude omkring ved Møderne forgæves søge efter noget, som i mindste Maade berettiger til at stikke mig en saadan Taabelighed i Skoene.

Det er meget muligt, at ogsaa en passende Forøgelse af Seddelmængden — vel at mærke, hvis den pumpes ind paa rette Sted — vilde virke stærkt i samme Retning som en Kronesænkning, men heller ikke det har man aabenbart Øje for. For at imidlertid Forbruget kan være lige saa stort som Produktionen, maa der selvfølgelig være Betalingsmidler til Raadighed i et bestemt Forhold. Er Seddelmængden for lille, ja, saa fører det til Kreditindskrænkning, Arbejdsløshed o. s. v. Men desværre, ogsaa herhjemme er man, som Dr. polit. Jørgen Petersen udtrykker det, besjælet af Guldmentaliteten. Det radikale Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensens Udtalelser i Formiddags om Krone-spørgsmaalet tyder paa, at selv jævne, fornuftige Landmænd kan være besat af denne Mentalitet. Man forstaaer aabenbart ikke, at naar Vareproduktionen er stærkere end Guldproduktionen, saa maa der nødvendigvis enten ændres ved Vekselkurserne, eller man maa gaa til en Forøgelse af Seddelmængden i Forhold til Guldet, naturligvis ikke i Forhold til Varer, og det burde da ogsaa være det afgørende.

Det er fuldkommen urimeligt at tale om en Krone til 50 Øres Værdi, som man gør, og som man ogsaa har gjort her i Dag, naar denne Krone, som man siger kun er 50 Øre værd, køber mere, end Guldkrone nogen Sinde har gjort. I den Henseende som for øvrigt i mange andre kunde vi nok lære noget af Udlandet, specielt af Amerika, hvor man under Roosevelts Førerskab baade tør tænke og handle dristigt og derfor ogsaa opnaar positive Resultater. Paa Trods af, at den hjemlige Presse og de hjemlige Guldsmænd for længst har dødsdømt Roosevelts Politik, viser det sig nu ved Valgene i Amerika, at denne Politik er mere livskraftig end nogen Sinde tidligere.

Saa vidt mig bekendt er Seddelmængden i U. S. A. i Løbet af kort Tid forøget til det dobbelte — i hvert Fald er den forøget meget voldsomt —, samtidig med, at Amerika, der i høj Grad er en Kreditnation, har halveret Dollarens Guldværdi. Alligevel betragtes vi, som her i Debitorlandet Danmark gør os til Talsmænd for en lignende Politik, som halvvejs Landsforrædere.

En anden Sag er, at Forøgelse af Penge-mængden ikke bør føre til fornyet Gælds-